

VOIESC SĂ URMEZ UNDE EL MĂ CONDUCE

„Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, căci DOMNUL ȚI-A FĂCUT BINE.” Psalmul 116:7.

A fi plin de speranță și de curaj prin toate împrejurările apăsătoare, nu este un lucru ușor. Școala vieții adeseori este foarte aspră, și noi adeseori ne împotrivim la aceasta, nu numai din cauza asprimii ei ci pentru că multe din învățăturile ei ni se par nefolositoare. Câte odată neînțelegerea vieții noastre de toate zilele ne apasă; iar altădată este nereușita descurajatoare, a străduințelor noastre de a servi Domnului în mod vrednic. Datoriile noastre obișnuite se văd atât de sărmăne și neînsemnate, încât noi dorim să fim scăpați de ele pentru a putea duce o viață mai nobilă.

Noi însă nu ne putem elibera de acestea, fiindcă suntem legați de această viață neînsemnată și nu ne putem ridica deasupra ei. „Această nesfârșită luptă, de a trăi în felul acesta, această alergare obositoare într-un lucru care zi de zi devine tot mai neplăcut, această nesfârșită cumpărare și vânzare, această oboseală neîncetată în susținerea căminului, grija în ce privește hrana și îmbrăcăminte zilnică, această monotonie (veșnic același lucru) supărătoare, unde zi de zi și de-a lungul anului avem de îndeplinit aceleași lucruri neînsemnate, care ne împiedică a ne ridica deasupra lor sau a ne întrebuița puterile la lucruri mai mărețe, ne pun întrebarea: de ce ne obligă Dumnezeu la o astfel de viață? De ce nu ne dă un lucru, prin care să-I putem servi mai bine și totodată să ne poată mulțumi dorința unei vieți mai nobile?”

Dacă noi am înțelege!

Dacă vom pune aceste întrebări lui Dumnezeu cu un cuget liniștit și rugăciune, noi vom primi răspunsul Său clar întocmai după cum a răspuns El poporului Său Israel prin Moise cu mult timp în urmă. El ne va spune că ceea ce noi numim ca lucruri neînsemnate din viața noastră zilnică, înseamnă două lucruri care pentru noi sunt de neapărată trebuință. În primul rând, aceste lucruri au ca scop „să ne umilească” și apoi „să ne probeze”, dacă noi „îndeplinim poruncile Sale sau nu”.

Noi nu avem nevoie numai de învățătura divină, ci pe lângă aceasta mai avem nevoie și de educația divină, pentru ca să ne facă mulțumiți și în cele mai modeste lucruri, și să nu ne plângem că nu avem de îndeplinit lucruri mai importante. Suntem doritori să facem lucruri mari. Mândria și plăcerea noastră proprie se măgulește făcând un serviciu mai înalt. Dumnezeu însă ne cunoaște foarte bine, și de aceea încearcă să ne curățească de această mândrie, dându-ne servicii care par mai ordinare și mai inferioare, pentru ca într-un cuvânt inima noastră să nu se poată lăuda.

Educația mai are ca scop „să ne și probeze” dacă noi păzim poruncile Sale sau nu, dacă noi căutăm să îndeplinim voința Sa sau a noastră proprie. Dintr-o mie abia există unul, care în mod umilit și statornic este hotărât să facă voia lui Dumnezeu prin toate împrejurările, orice ar costa aceasta. Dacă noi toți am lucra în felul acesta, (dacă prin toate împrejurările am face voia lui Dumnezeu), atunci nu ar exista în lume nici o inimă nefericită! Dorind o astfel de viață, care nu corespunde cu voia lui Dumnezeu, noi trăim atunci o viață de visuri. Și oamenii nu sunt sfințiți prin vise, ci prin lupte. Dacă poporul lui Israel din Vechiul Testament ar fi înțeles în mod clar viața mai înaltă și mai nobilă, în care nu peste mult avea să intre, atunci când a auzit vocea lui Dumnezeu din mijlocul focului, el ar fi chiuit de bucurie în mulțumirea sa față de El și l-ar fi lăudat în desăvârșită supunere față de voința Sa. Dar nu a durat mult până când acest popor a început să murmure din cauza călătoriei sale obositoare prin pustiu prin care viziunea trebuia îndeplinită. Atunci ce-i cu voturile noastre, să fim și noi ca ei? Ce-i cu mărturisirea noastră că noi vrem să trăim conform voinții Sale? A avea priviri înalte despre o viață glorioasă, nu înseamnă nici pe departe că trăiești o astfel de viață. Dar în decursul timpului în care noi vedem chipurile noastre visătoare, Dumnezeu ne conduce pe un drum mai bun, deși noi nu cunoaștem însemnătatea conducerii Sale, adică educația în credincioșia umilită prin neînsemnătatea aparentă a datoriilor noastre zilnice într-o împrejurare neplăcută. El ne arată aceasta imediat ce noi ajungem în legătură numai cu Dânsul.

Multe ocazii pentru descurajare

Există o altă descurajare, de care nimic nu ne poate elibera atât de ușor și pe deplin ca o convorbire tainică cu Dumnezeu. Aceasta nu e descurajarea care provine din neînsemnătatea vieții noastre, ci din neproductivitatea descurajatoare și nereușita noastră în lucrarea ce o facem pentru dreptatea lui Dumnezeu în această lume. Această descurajare ajunge adeseori la disperare, încât noi strigăm: „O de-aș avea aripi ca un porumbel, atunci aș zbura și aș fi liniștit!” Aceasta a fost strigarea inimii unui om, cu totul descurajat; dar nu a unui om lumesc, nici a unui om care a fost apăsător de grijile acestei vieți, ci mai degrabă a unui om obosit de lupta zadarnică contra puterilor celui rău, a unui om care a luptat contra păcatului din jurul său și s-a străduit a ieși deasupra nedreptății, dar care în tot locul și-a văzut străduințele zadarnice și a fost aproape ca în disperarea sa să înceteze lupta, strigând cu amar: „Eu am întrebuițat puterea mea în zadar și pentru nimic. Poate Dumnezeu să aștepte ca lucrarea Sa pentru mine să fie numai o durere și înfrângere? Nu are El pentru mine ceva mai bun decât aceasta?”

În lume există o mulțime de astfel de inimi, inimi creștinești și serioase, care iubesc pe Dumnezeu, dar care totuși sunt tulburate de sentimentul, că toate serviciile lor sunt înzadar. Ele nu sunt obosite lumește, și nici de păcatele lumii, și nici nu sunt încărcate de grijurile vieții, ci sunt obosite de luptă. Ele privesc asupra greutăților în toate părțile; ele se cugetă la neputința lor de a opri valorile puternice a celui rău; și ele privesc la lupta lor îndelungată care le stă încă înaintea, până când curajul lor dă greș, și apăsați de desnădejdea unei „lupte până la sfârșitul vieții” se sperie și se întorc înapoi de frică; zaceasta nu este asprimea luptei, ci lungimea ei obositoare, care adesea istovește inima. Neîncetarea aparentă a acestei

lupte, neputința de a putea vedea înaintea învingerea din urmă, este cauza că atât de mulți, dintre adevărații soldați ai Regelui strigă: „O de-aș avea aripi ca un porumbel să zbor unde este liniște”!

Să privim la cel ce a răbdat până în sfârșit

Să nu cultivăm această dispoziție descurajatoare în spiritul gândirii noastre, ci să luăm în ascunzișul comuniunii noastre cu Dumnezeu. În cazul acesta împrejurările acestei descurajări vor lua cu totul altă înfățișare. Ce are Dumnezeu de spus despre aceasta? Ce fel de răspuns va da El peregrinului oboșit? Este potrivit a medita la Cristos. Cine a avut o luptă atât de grozavă ca El, sau mai multe experiențe de descurajare decât El? Cine a susținut lupta până în clipa de pe urmă mai bine decât El? Încă înainte de a veni pe pământ a fost scris despre El: „nu va slăbi, nici nu Se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ” (Isaia 42:4). Și cât de minunat a îndeplinit El această profeție! El a așteptat 1900 de ani învingerea Sa deplină, și El tot mai așteaptă. Dar El așteaptă fără nici o descurajare și neînfricat până când dușmanii Săi vor fi puși așternut picioarelor Sale”. Speranța negreșită și neslăbită a Domnului nostru Isus Cristos ar trebui să ne rușineze în descurajarea noastră, în timp ce noi îl urmăm ca „conlucrători cu El în Împărăția lui Dumnezeu”. Singurul și adevăratul răspuns la toată lipsa noastră de curaj este Cristos. Dacă El ar fi vorbit cum vorbim noi adeseori, dacă El ar fi simțit cum simțim noi, dacă El și-ar fi încrucișat mâinile oboșite când a văzut cât de neînsemnat a fost rezultatul lucrării Sale și ar fi încetat lupta, ce ar fi fost atunci? Ce mărturie a dat El despre viața Sa când a fost aproape de sfârșitul Său. „Eu te-am mărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17:4) Aceasta a fost totul, și aceasta a fost destul. Poate cineva dintre noi să dorească a fi în stare să spună mai mult? Noi strigăm: „O de-aș avea aripi ca să zbor unde este liniște!” Dacă Cristos ar fi strigat așa, atunci ce s-ar fi ales de răscumpărarea noastră? Aripile ne așteaptă, cum l-au așteptat și pe El, numai dacă ne îndeplinim lucrarea încredințată nouă asemenea Lui și dacă am luptat o luptă bună până la sfârșit. Acum ne trebuie arme; aripile le vom afla la timpul convenit, dacă răbdăm până la sfârșit.

Luminile și umbrele, înălțimile și adâncimile vieții creștinești

Dar între timp fericirea aripilor nu totdeauna este departe de noi. Noi nu presupunem astfel de aripi care să zburăm din calea greutăților, ci de acelea care ne putem ridica asupra greutăților. „Dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu sunt extenuați.” (Isaia 40:31) Această făgăduință nu este dată pentru un viitor îndepărtat; ea este o făgăduință pentru timpul prezent, și ea se va îndeplini la un timp sau altul pentru cei cu inimile în așteptare. Vor exista zile în care ne vom ridica atât de sus asupra lumii încât ne vom simți ca și cum am fi eliberați pentru totdeauna de toate grijile și de toate încercările; apoi zile în care nu vom putea scăpa de plăgile acestei vieți, dar totuși nu vom simți greutatea lor. Câte odată Dumnezeu ne face parte de astfel de zile fericite, dar ele nu fac parte din experiențele noastre zilnice, nici măcar pentru cei mai buni sfinți ai Săi. Experiența obișnuită este alta, dar totuși una mângâitoare, și anume, îndeplinirea făgăduinții: „aleargă și nu obolesc, umblă și nu sunt extenuați”. Această experiență, care nu este atât de încântătoare ca „înălțarea de sine”, dar tot atât de folositoare și pe cât se poate mai binecuvântătoare, va fi partea celor care recunosc că ei nu au nici o putere în sine, și aceluia care așteaptă puterea lui Dumnezeu pentru a fi întăriți.

Ordinea acestei făgăduințe întreite ar trebui să fie observată cât se poate de bine; deoarece ea adeseori se îndeplinește cu noi tocmai în felul acesta. Se pare ciudat că cea mai înaltă binecuvântare se pierde întâi, iar cea mai mică pe urmă. Dar această regulă este cea adevărată. Zilele înălțării de sine ale creștinului sunt de obicei la începutul căii sale. În timpul admirabil al „iubirii dintâi”, în prima sa experiență a milei bogate divine, în zilele convertirii sale, el se ridică adesea în mod uimitor asupra lumii. Niciodată nu se simte mai deplin eliberat din virtutea sa; niciodată nu se ridică el la înălțimea a bucuriei și consacării; sentimentele sale fierbinți și pline de recunoștință se pare că îl duc până la porțile cerului.

Dar în scurtă vreme el trebuie să se coboare jos de la această însuflețire, pentru că Dumnezeu l-a chemat la luptă și la serviciu aici jos, și apoi învață a fi recunoscător pentru aceasta, când poate să umble cu răbdare „în cursul vieții sale în această lume”.

Când suntem numai cu Dumnezeu

Iar mai târziu el este încă și mai umilit. O mai mare experiență cu lumea și cu sine însuși, îi va arăta că „alergarea neîntreruptă” este un lucru pe care nu-l poate îndeplini cu puterea sa proprie. El va fi recunoscător dacă poate „umbla” cu Dumnezeu, rezemându-se pe brațul etern până când ajunge în valea întunecată la sfârșitul peregrinajului său și apoi află că aici nu mai există nici o înălțare și nici o scăpare. El va fi fericit când se va putea ține de toiagul Domnului pentru a fi scăpat de cădere, zicând: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău” (Psalmul 23:4), dar în timp ce merge mai departe, rezemându-se pe brațul lui Dumnezeu, el va observa că puterea lui Dumnezeu îl ajută la învingere în mod atât de deplin, încât i se pare că ar fi în stare să se ridice la înălțimea Cerului. Diferitele dezamăgiri (speranțe înșelate) ale vieții ne vor apăsa atâta vreme și atât de îngrozitor câtă vreme vom sta singuri (fără Dumnezeu) și vom cugeta asupra lor; dar aceste dezamăgiri vor dispărea îndată ce vom fi numai cu Dumnezeu.

Dacă ne cugetăm asupra neputințelor și nereușitelor noastre în această viață, atunci ne pierdem curajul de luptă și în loc să mergem înainte, începem a da înapoi. Dar dacă privim asupra lor cu ochii Domnului și le cumpănim în cumpăna Sa; dacă le măsurăm cu măsura adevărului și le privim în lumina Sa, atunci inima noastră se umple de speranță, de bucurie, de curaj și de pace.